

Αὐτὸς δὲν εἶναι Βασιλεὺς, Ἐκεῖνος εἶναι κἀτι,
 ποῦ Στέμματα δὲν τὸν χωροῦν, δὲν τὸν χωρεῖ Παλάτι.

Θέλει Λαὸ παλληκαριὰς,
 θέλει Στρατὸ Τίτᾶνα,
 κι' ἀληθινῆς Ἐλευθεριὰς
 παγκόσμιον παιᾶνα.

Τιμὴ τους ποῦ σ' ἐπαυφημοῦν
 μὲ χ' ἰλια δὲδὸ σπολλάτῃ,
 τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
 Σωτήρα Στρατηλάτῃ.

Ὁ Κάϊερ' ἐπὶ ῥήφανος γὰ τὸν Γαμπρὸ του χαίρει,
 καὶ κόσμος ποῦ σ' ἀκολουθεῖ
 φωνάζει: ζήτω τὸ σπαθί,
 ποῦ κἀποια θεῖα Δύναμις σου τῶβαλε 'στὸ χέρι.

Τὸ δεῖχνεις σὲ τρανοῦς
 καὶ λὲς στοὺς Γερμανοὺς:
 Ἔχετε σεις Οὐσσάρους,
 ἔχετε σεις Δραγόνους,
 μᾶχω κι' ἐγὼ φαντάρους
 καὶ λιγεροὺς εἰζάνους.

Γι' αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρακι Στρατηγικὴ καμμία,
 καὶ δίχως νὰ σπουδάσουν ποτὲ σ' Ἀκαδημία,

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

A.

Φ.— Τὸν Σαβῶφ ξανατραγοῦδα, στρατηγὸν τρανῆς ἀν-
 και νταῖ τῆς Βουλγαρίας, δραίας
 Ἔδειξε καὶ τώρα πάλι
 τὸ πολὺ του νταίλικι,
 κι' ἔπιασε τὸν κόσμο ζάλη,
 κι' ἔπιασε τὸν κόσμο φρίκη.

Ὁ Σαβῶφ ξαναμίλει
 καὶ τὸ Σόμπαν ἀπειλεῖ.
 Τῆς παλληκαριὰς τὸ κλέος
 ἔγινε παντοῦ τζωρτζίνα,
 δὲν τὸν ἀφῆσαν, ἀλλῆως
 θάμπαινε μὲς 'στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Σαβῶφ ξαναμίλει
 καὶ τὸ Σόμπαν ἀπειλεῖ.
 Δὲν τὸν ἀφῆσαν τὸν δόλιο μοναχὰ σὲ πέντε μέραις
 νάστῃνε μὲς 'στὴν Ἀθήνα τῆς Βουλγαρικῆς παντιέρας.

μὲ μὰ δική τους τακτικὴ νικοῦνε πέρα πέρα,
 καὶ ρίχνονται μὲς 'στὴ φωτιά φυσάοντας τὴν φλογέρα.

Τι τέχνη τοῦτον τὸν καιρό!..
 νεῖτά 'στὸ πρῶτο χοδοῖ
 παθαίνουνε μὲ τὸν χορὸ,
 πέφτουνε μὲ τὸ τραγοῦδι.

Ἀκαδημία σὴν καὶ Σᾶς δὲν ἴδανε τὰ δόλια,
 κι' ὅταν ἡ λόγγαις σπάσουνε καὶ λειφουνε τὰ βόλια,
 κἀθε πολέμου τακτικὴ ξεχνοῦν τὰ παλληκαρία,
 καὶ μὲ τὰ δόντια μάχονται, κτυποῦν μὲ τὰ λιθάρια.

Κι' ἐγὼ μ' ἐκείνα τραγοῦδι
 καὶ κράζω δυνατὰ κι' ἔδω
 πῶς τοῦ Στρατάρχου τὸ ραβδί
 πρέπει σὲ κἀθε μῆς παιδί.

Ξένα ζυπνήσανε πουλιὰ
 καὶ τραγοῦδοῦν τὸν Βασιλεῖα.
 Κι' ὅποταν τάρμα τῆς Αὐτῆς
 προβάλλῃ μὲ τῆς Ὁραῖς,
 προσμένουν ἀπ' αὐτὸ νὰ βῆγῃς
 ἀσπροτυμέναις κόραις,
 διαμάντια γύρω σου δροσιὰς
 καὶ δάφναις νὰ σκορπίσουν,
 καὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας
 καμπάναις νὰ κτυπήσουν.

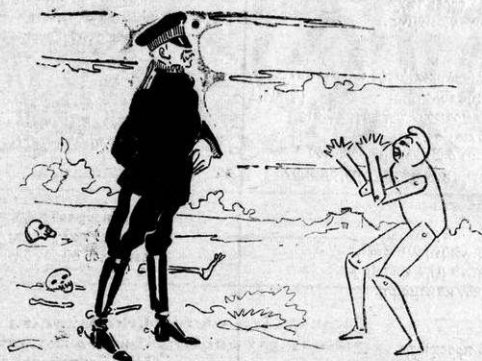
Δὲν τὸν ἀφῆσαν, ἀλλῆως διαμπᾶς θὰ μὲς περνοῦσε,
 θὰ πετσόκοβε λαίμους,
 θάτρων Ἕλληνας ἄμους
 καὶ ψημένους σὴν πεινοῦσε.

Ἄν, καίμηνε Περικλέτο, δὲν ἐκόβανε τὴν φόρα
 τοῦ Βουλγάρου Στρατηλάτῃ,
 θάβλεπες τὸν Φερδινάνδο, θάβλεπες τὴν Λεονώρα
 'στὸ δικὸ μας τὸ Παλάτι.

Θάκουεσ κοιλὰδα θρήνου
 νὰ φωνάζῃ γοερά,
 καὶ τοῦ Βόριδος ἐκείνου
 θὰ γινόμεθα βορά.

Τότε θάρχιζε κι' ὁ Βόρις τὴν ρεμοῦλα τὴν μεγάλη,
 καὶ σὲ κανενός, φωρῆτῃ,
 μήτ' ἐστὸ δικὸ σου σπήτι
 δὲν θ' ἀπέμνε τσουκάλι.

Θάβλεπες τὸν Χεσοφῆφ τὰ μουστάκια του νὰ βᾶφῃ
 'στὰ πατήρα μας ἐδάφῃ.
 Θάβλεπες Κομητατζήδων τρομαρῶν συντάγματα,
 θάκουεσ καὶ τὸν Σανδάσκου

**Πώς περνάς Σαβώφ; καλά;
πώς τὰ πᾶς ἀπὸ μῆραλς;**

τῆς ρεμούλας νὰ διδάσκη
χρήσιμα διδάγματα.

Θὰ μᾶς ἔκαναν κιμᾶ,
κι' ἔνα θρήνον τῆς Ραμᾶ
θὰ' θρηνοῦσανε μητέρες.

Καὶ δὲν θάφινε ρουθονί
τοῦ Στρατάρχου τὸ σπιροῦνι,
κι' ἔλ' αὐτὰ σὲ πέντε' μέραις.

'Ελληνόπουλα φτωχά,
πέντε' μέραις μοναχὰ
θάφθαναν' στὸν μακελλάρη.

'Στὴ σφαγὴ μας νὰ τρυφήση
καὶ χλωρὸ νὰ μὴν ἀφήση
μὲς στὸν τόπο μας χορτάρι.

Μὰ καὶ σήμερα, κεφάλια,
μὲ νταχὴ φωνάζει τόνο
πῶς τοῦ φθάνουν πέντε μόνο
γὰ νὰ πάρη τὴν Καβάλλα.

Πέντε' μέραις μόνο θέλει,
μὰ πεντὰς σ' αὐτὸν ἀρκεῖ,
κι' ἡ Καβάλλα, στραβοσκέλη,
γίνεται Βουλγαρικὴ.

Κι' ἂν σὲ πέντε δὲν τὴν πάρη
τῆς φακῆς τὸ παλληκᾶρι,
καὶ τὸν κάθε κάτοικό της δὲν τὸν κόψη σὰν ἀγγουρι,
τότε πρέπει πέντε μόνο' στὴν Στρατιγγικὴ τοῦ μούρη.

Χαίρε, Στρατηγὲ μεγάλε,
χαίρε, λόγων καταρράκτη,
καὶ μὲ πέντε μόνο βγάλε
τὸ πολεμικό σου τᾶκτι.

Μὲ τὰ πέντε κόβεις ράφτις,
μὲ τὰ πέντε καταστράφτις
καὶ βαρῶρομος βροντᾶς.

Σὸ μὲ πέντε μέγας ἦρος
κι' ἔγινε γὰρ σένα λήρος
μανιώδης ἡ πεντάς.

'Αν ἐκείναις ἡ Δυνάμεις
πέντε σοῦθιαν μονάχα,

ποιός, νταή, τὸ ξέρει τάχα
πόσα σκόπευσε νὰ κάμῃς.

Κρίμα καί' στὸν Τσακαλάρωφ καί' στῆς ἄλλαις συντρο-
ποῦ καθεὶς τῆς εὐλογεῖ... [φίαις,
Ἡπειροί: μεγάλοι πέντε γράφουν ἢ γεωγραφίας
πὺς εὐρίσκονται' στὴ γῆ.
Πέντε μέραις ἐξητοῦσε κι' ὁ Σαβῶφ μὲ πυρετόν
νὰ γενῆ σφαγεὺς δεσπότης καὶ κατακτητῆς αὐτῶν.

Μὰ πεντὰς ἂν ἀγαπᾶται...
ποιός' ἔμπορει νὰ μὴ λυπᾶται,
ποιός' ἔμπορει νὰ μὴ οἰκτεῖρῃ
τὸν Σαβῶφ τὸν κακομοῖρῃ.

Ὁ Σαβῶφ ὁ προσφιλές,
ὁ Σαβῶφ ὁ σεβνταλής
μὲ τὸ τόσο νταίλιμι,
ἔχει πάθει ρεζιλίμι.

B'

II.—Πῶς ἐξέπεσε καὶ τοῦτο τοῦ Σαβῶφ τὸ μεγαλειόν!..
μῖσος ἀβεστον φωνάζει πὺς θὰ τρέψῃ καθ' ἡμῶν
ὁ σὲ πέντε μέραις μόνον τὰς Ἡπείρους καταλύων
καὶ σὲ πέντε μέραις πάλιν ταύτας ἀνοικοδομῶν.

Τούτος, φίλε συμπολίτη,
πεῦ γὰρ τὴν στρατηγικὴν του
πέντε μέραις μὲς ἐζήτει,
τώρα κάνει τὴν κακὴν του.

Τὸν Σαβῶφ τὸν Ἀρκουδιάρῃ,
τοῦ Κοθούργου τὸ καμάρι,
ἔλο φάχνω νὰ τὸν εἶρω.

Καὶ μὲς' στὴν Σαμπκοῦλ τὸν ἔρισκω,
ποῦ ζῆται μ' ἔλευς δίσκω
νὰ τοῦ δώσουν κὰν τὸν Ἔδρο.

Μὲς' στὴν Πόλι, Φασουλή,
τρέχει καὶ παρακαλεῖ,
δὰν τὸν βλέπω πᾶ ἐπιήρη.

Τώρα κλίνει ταπεινά,
τώρα κάνει ταμενά
ἔμπρὸς' στῶν Τούρκων τὸν Βεζύρη.

Αὐτὸς ὁ πρῶτος Ἄρης
σὰν ἕνας διακονιάρης
γυρᾷ: μὲς' στὴν Πόλι.

Κι' ἔμπρὸς του κεχνηναίοι
Τούρκοι παλαιοὶ καὶ νέοι
πέντε τοῦ δίνουν ὄλοι.

Πέντε, τοῦ λένε, λάβε,
νὰ κι' ἄλλα πέντε, κάδε
δέξης λαμπρᾶς καὶ στίλε.

Ντούρος ἔμπρὸς μας στέκα
κι' ἀπὸ τὴν Πόλι δέκα
στὴ Βουλγαρίᾳ σου στείλε.

Τὸ χάλι του κυττάξω, τὸ χάλι του γεραίρω,
κι' ἂν πάρῃ νέα φάρα
στὸν Χεσαφῆσφ τώρα
τὸν παραπέμπουν ὄλοι διὰ τὰ περαιτέρω.

Περὶ πολλοῦ κι' ἐγὼ
ἔχω τὸν Στρατηγὸ,
τὸν τόσο δυστυχῆ.

Ἐν τούτοις δὰν κοιμῶμαι,
τὰ λόγια του θυμοῦμαι
καὶ λέω: προσοχή.

Ὅλοι γὰρ τὴν Πατρίδα
τὰ μάτια μας γαρίδα,
τὰ χέρια μας λυτά.

Ἄγρυπνοι γρηγορεῖτε,
ἀκάματοι φρουρεῖτε
ἐδάφῃ ζηλευτά.